

Păstorul cel bun - 2. El scapă oile

2. El scapă oile

Cuvântul scăpare (salvare) se folosește frecvent în Biblie și are mai multe înțelesuri. În sensul cel mai larg, prin scăpare (salvare) putem înțelege intervenția plină de putere a lui Dumnezeu în favoarea oamenilor (Evrei 2.3; Fapte 13.26; Efeseni 1.13). În timp ce Noul Testament ridică gândul despre salvare pe o treaptă foarte înaltă, în Vechiul Testament salvarea este în multe locuri în legătură cu izbăvirea din mâna vrăjmașilor. În orice caz, scăparea presupune un pericol din care cineva trebuie salvat.

În textul versetelor noastre este vorba despre primejdii. Ezechiel vorbește de trei ori despre faptul că Păstorul scapă din primejdie. În versetul 10 găsim scăparea din gura păstorilor falși, în versetul 12, oile sunt scăpate din toate locurile în care au fost împrăștiate și în versetul 22, oile sunt salvate pentru a nu deveni o pradă.

Nimeni nu este un Salvator ca Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi. Numele Său nou-testamental - ISUS - exprimă de fapt și însemnătatea aceasta: „Domnul este Mântuitor (Salvator)”. Îngerul i-a spus lui Iosif: „Ea va naște un Fiu și-i vei pune numele ISUS; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale” (Matei 1.21). Și Vechiul Testament ne confirmă în multe locuri că El este Mântuitorul. Tânărul Ieremia a fost încurajat prin cuvintele: „Nu te teme de ei; pentru că Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul” (1.8).

Prin aplicarea la noi a celor spuse mai înainte, s-ar putea naște întrebarea, în ce măsură mai avem noi nevoie de salvare. Nu suntem deja salvați? Fără îndoială, avem versete în Noul Testament care vorbesc despre o acțiune încheiată, deci ca despre ceva la timpul trecut. În 2 Timotei 1.9 citim, de exemplu, despre Dumnezeu, care „ne-a mântuit” (Coloseni 1.13; Tit 3.4). Dar sunt și versete în care mântuirea este prezentată ca un act viitor. Apostolul Pavel scrie filipenilor, că noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor (Salvator), care: „va transforma trupul smereniei noastre” (Filipeni 3.20-21). Deci, mântuirea viitoare cuprinde și trupul nostru (a se compara și cu 1 Petru 1.5).

Dar există și versete care ne prezintă salvarea (scăparea) sub un al treilea aspect. Salvarea nu are a face numai cu trecutul (noi suntem mântuiți) și cu viitorul (noi vom fi mântuiți), ci salvarea are și un aspect prezent. Trăim într-o lume plină de primejdii. Avem dușmani, care vor să ne ducă la cădere. Avem carnea în noi, care vrea să ne facă să păcătuim. De aceea avem nevoie zilnic, permanent de salvare.

Și tocmai această salvare vrea Păstorul să ne-o dea. Nu există primejdie din care El nu ar putea să ne scape. Siguranța acestei salvări zilnice este viața și activitatea Domnului ca Mare Preot. „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe

acea care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evrei 7.25). În Romani 5.10 ne este amintită mântuirea în legătură cu viața Domnului: „vom fi mântuiți prin viața Lui“. Apoi suntem înzestrați cu Sfintele Scripturi „care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus“ (2 Timotei 3.15).

Oare când suntem în necaz, ne îndoim că Domnul poate să ne scape? Oare El poate să ne izbăvească din orice necaz? Atunci putem să ne amintim de un cuvânt al Dumnezeului nostru: „S-a scurtat, în adevăr, mâna Mea, încât să nu poată răscumpăra, sau n- am Eu putere să salvez?“ (Isaia 50.2). Știm răspunsul cu toții.

Cum putem arăta modul de gândire al Domnului nostru în astfel de împrejurări și să nu lăsăm oile să devină prada dușmanilor - așa cum fac păstorii falși? Oare putem scăpa/salva pe alții? Dacă este vorba despre mântuirea oamenilor pentru veșnicie, atunci în mod sigur nu putem. Aceasta o poate face numai Unul singur, și anume Mântuitorul (Salvatorul) lumii.

Totuși, Noul Testament vorbește în unele locuri, că noi putem salva pe unii. Aceste versete se referă la necredincioși (Romani 11.14; 1 Corinteni 7.16; 9.22) și la credincioși (1 Timotei 4.16 și Iuda 23). În legătură cu necredincioșii, cuvântul „a mântui“ se referă în versetele citate la faptul că noi contribuim la mântuirea lor (actul mântuirii propriu-zise este lucrarea Domnului, dar noi avem responsabilitatea, ca să călăuzim oamenii la Domnul Isus, ca ei să poată fi mântuiți).

În contextul temei noastre este vorba mai mult despre salvarea credincioșilor din anumite pericole. În legătură cu 1 Timotei 4.16, cineva a scris: „Aici prin «mântuire» nu se înțelege mântuirea sufletului, pe care Dumnezeu o dăruiește oricărui suflet care crede în Domnul Isus, ci este vorba despre scăparea credinciosului din multiplele primejdii pe calea spre gloria cerească. Hristos intervine la Dumnezeu pentru ai Săi, dar aici vedem responsabilitatea noastră. Aici, salvarea este ocrotirea desăvârșită față de învățăturile și practicile rele despre care suntem atenționați categoric prin Duhul Sfânt.“

Un gând asemănător avem în Iuda 15. Acolo nu este vorba despre ademenitori, ci despre cei care au fost duși în rătăcire. Sunt credincioși care au fost duși în rătăcire de alții. Drumul, pe care ei se află, duce la pierzare, și este responsabilitatea noastră să-i avertizăm, ca să părăsească calea aceasta. (Faptul că un credincios nu-și poate pierde mântuirea este o altă temă. Dar aceasta nu ne scutește de responsabilitate, nici pe noi, și nici pe cel care este pe calea greșită, și nici pe cei care îl văd pe această cale rea și nu-l avertizează.)